

Geachte aanwezigen,

Namens de overlevenden van de Holocaust mag ik hier het woord voeren.

Ik neem als vertrekpunt het omvangrijke boek met de titel IN MEMORIAM.

't Is geen spannend leesboek. Néé, in het boek staan enkel de namen van de ruim honderdduizend Holocaustslachtoffers die tijdens de Tweede Wereldoorlog in Nederland werden opgepakt, gedeporteerd naar vernietigingskampen, en daar op fabrieksmatige wijze door de nazi's werden vermoord.

In de Joodse denkwereld is het verdwijnen van de naam van een overledene een ondraaglijke gedachte. Daarom zijn initiatieven als het boek In Memoriam, of het prachtige Namenmonument, hier om de hoek, zo ongelofelijk belangrijk.

In dat boek staan onder meer mensen met de naam 'Beesemer'.

Ik heb die namen geteld. Het zijn er zesenzeventig. Ook ik heet Beesemer, en ik lees op bladzijde 41:

- Leon Beesemer, op 24 januari 1944 omgebracht in Auschwitz. Hij was mijn vader.
- Jacob Beesemer, op 28 januari 1944 omgebracht in Auschwitz. Hij was mijn broer.
- Rozette Beesemer, op 28 januari 1944 omgebracht in Auschwitz. Zij was mijn moeder.

Door de Holocaust was er na de oorlog nog maar een fractie van de Joodse bevolking over in Nederland. Ik was er daar één van.

Het streven van nazi-Duitsland om alles wat hen niet zinde: Joden, Sinti en Roma, homo's, Jehova's getuigen, gehandicapten: noem maar op, uit te roeien, veranderde Europa in een massagraf.

Vandaag, 80 jaar later, wordt de tijd die tussen ons en de Holocaust ligt, elke dag groter, en de generatie die het zelf heeft meegemaakt, wordt kleiner.

En daarin schuilt een gevaar: dat we als samenleving vergeten, dat we denken dat zoiets nooit meer kan gebeuren. Maar haat en onverdraagzaamheid beginnen klein, als geruchten, als haatdragende woorden, als vingerwijzen naar een groep die ons niet zint. En we zien dat vandaag in onze maatschappij, in onze politiek, weer gebeuren! En voor je het weet, worden dat daden, die onherstelbare schade aanrichten. Daar mogen we niet over zwijgen!

Mijn boodschap vandaag is simpel: *herinner, waak, en zorg voor elkaar*. Moge deze herdenking ons inspireren om nooit in stilte toe te kijken wanneer haat zijn kop weer opsteekt. Moge het ons aanmoedigen om elke dag te vechten voor een wereld waarin liefde, respect en medemenselijkheid voorop staan.

Hajo Meijer overleefde de hel van Auschwitz. Hij zei: *'Geen enkel geleden onrecht rechtvaardigt nieuw onrecht. Nooit, onder geen enkele omstandigheid, ook al was die nog zo gruwelijk'*.

Dank voor uw aandacht